

[Kirsten: Gloerfelt-Tarp.]

fradrag, og det vil sige, at hendes skattepligtige indkomst bliver større, og at hun risikerer at miste børnebidraget. Det er der mange tilfælde af i praksis. Det er ikke noget, jeg er kommet til ved at tænke over det; det er noget, jeg er kommet til ved at tale med personer, der har været ude for dette, at de skiftevis det ene og det andet år må miste børnebidraget på grund af, at det er den skattepligtige indkomst, der lægges til grund. Jeg mener, at dette forhold bør tages med i betragtning ved fastsættelsen af indtægtsgrænsen. Jeg forstår, at man under de nuværende vanskelige økonomiske forhold må være forsigtig med det offentliges udgifter, og det lykkes jo, som det er sagt, kun at få ca. halvdelen af de udlagte beløb inddrevet fra fædrene, men jeg vil som sagt mene, at man bør overveje at hæve indtægtsgrænsen noget.

Jeg vil udtrykke min tilfredshed med, at de sociale udvalg bliver beføjede til at henvende sig til en alimentants arbejdsgiver angående løntilbageholdelse til sikring af forskudsvis udbetalt underholdsbidrag. Jeg tror, det er en praktisk ordning. Jeg tror, at når der på den måde kan handles hurtigere, vil det måske vise sig, at man kan få flere beløb ind.

På mit partis vegne kan jeg tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Ragnhild Andersen: Mit parti ser med sympati på de ændringer, der indeholdes i det af ministeren fremsatte lovforslag om hjælp til enlige mødre. Der er nye og gode ting i forslaget, som alle kvinder vil være glade for, især enkerne og de enlige mødre, der jo er de forsørgere, som sidder hårdest i det. Når dette er sagt, må det også tilføjes, at forslaget desværre er behæftet med mangler, mangler, som burde have været afhjulpet, og som efter mit partis opfattelse bør afhjælpes, ikke mindst når man tager i betragtning, at ministeren bygger sine forslag på betænkningen fra kommissionen om den enlige moder. Betænkningen er afgivet af Dansk Kvindesamfund med støtte af Danske Kvinders Nationalråd og har også Kvindeligt Arbejderforbund som medunderskriver. Betænkningen går i sine forslag til forbedring af de enlige mødres kår langt,

langt videre, end ministeren gør med sine højst begrænsede foranstaltninger.

Jeg har tidligere på mit partis vegne omtalt betænkningen i forbindelse med det lovforslag, vi fremsatte i efteråret, om at forhøje indtægtsgrænserne til sygekassegrænserne og om at ændre reglerne om børns indtægt og formue, og jeg gav dengang udtryk for, hvad der jo også er rigtigt, at betænkningen fortæller om rystende forhold for mange af de enlige mødre. Den giver et billede af den kamp, de 40 000—45 000 enlige forsørgere må føre, idet de som bekendt har dårlige indkomster, de dårligste boligforhold, og, som betænkningen oplyser, deres børn får den ringeste uddannelse, ligesom mødrene selv har meget ringe mulighed, eller så godt som slet ingen, for at blive uddannet selv. Betænkningen understreger således, at de enlige mødre er i høj grad bebyrdet, at de fleste dertil har dårlige nerver eller får dårlige nerver, og den understreger tillige, at både børnenes opvækst og uddannelse lider under de dårlige økonomiske kår, langt de fleste mødre befinder sig i.

Betænkningen foreslår en række foranstaltninger til afhjælpning af vanskelighederne, men ministeren nøjes med at plukke lidt ud hist og her, og jeg synes ikke, at folketinget og navnlig ikke de kvindelige folketingsmedlemmer kan erklære sig tilfreds hermed. Jeg vil gerne stille det spørgsmål til de kvindelige folketingsmedlemmer, som i dag er ordførere angående lovforslaget om enlige mødre: Når Dansk Kvindesamfund og Danske Kvinders Nationalråd og Kvindeligt Arbejderforbund med sine 40 000 kvindelige arbejdere bag sig kommer til folketinget med en betænkning, som de afgiver efter årelange undersøgelser, og opfordrer til gennemførelse af forskellige lovforslag overhørig på den måde, som jeg synes man gør det, når man kun tager nogle forslag ud af den buket af foranstaltninger, betænkningen foreslår? Det mener jeg ikke man kan.

Jeg vil gerne sige nogle ord om ministerens lovforslag. Ministeren foreslår en overgangshjælp, der skal ydes som særhjælp til kvinder med børn, som pludselig mister forsørger og bliver enker og; altså kommer til at stå